

ՃԳՆՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ԱՌԱՔԵԼՈՒԹԻՒՆ

Քրիստոնէութեան առաջին դարերուն յայտնուող տուրքերը դիւրաւ կարելի է բաժնել զոյգ խմբաւորումներու: Անոնք որոնք քաջուած են անապատի մը կամ մենաստանի մը — պորապ տեղը չէ որ մենաստանին ալ անուպատ անունն ենք տուած — խորը, ներայեցողութեամբ, ապաշաւով ու հոգեւոր խոհումներով անցընելու իրենց օրերը ու գոյլման տրտաւունքով լուալու իրենց դարձած ու չգործած մեղքերը, և անոնք որոնք եղած են հետը զանգուածներու, անոնց բերելու լոյսն ու բարիքը Աւետարանին: Առաջինները անարիւն նահատակներ կարելի է կոչել, միւսները յաճախ իրենց ճակտին նահատակութեան կործիր պատկը ընդունելով մեկնած են յաւերժին:

Այս երկու վիճակները, այսինքն առաքելութիւնն ու ճգնութիւնը, սակայն զիրար ժխտող, հակասող դրութիւններ ըլլալէ աւելի պէտք է որ ըլլան զիրար լրացնող, ամբողջացնող վիճակներ: Աւելի պարզ խօսելով, առաքելաշառիք քարոզիչը հարկ է որ ունենայ մեկուսացման, խոհումի և ինքնամփոփումի պահեր, իսկ միայն իր հոգիին փրկութեամբը մտադրուած ճգնուորը տանն առնն իջնելու է մարդկային խմբաւորումներու մէջ, անոնց ալ հոգիներու աղնուացմանն ու փրկութեանը ջանադիր:

Մեր Փրկչին ու իր նախակարապետ՝ Յովնանէն Մկրտիչ գերազանց օրինակները տունին զոյգ վիճակներու հրաշալի համադրումին: Քրիստոս, հակառակ իր քարոզչական ծառայուն գործունէութեան,

ունեցաւ յաճախակի առանձնական աղօթքի և ներամփոփումի պահեր: Երբեմն ամբողջ գիշերը կ'անցնէր աղօթքով: Յովնանէն ալ, հակառակ Յորդանանու անապատը քաջուած ըլլալուն, կը քարոզէր յաճախակի, Աստուծոյ թողաւորութեան մերձաւորութիւնը աւետելով զանգուածներուն:

Քրիստոնեային կեանքը իսկական առաքելութիւն մը պէտք է ըլլայ արդէն իր բարձրագոյն իմացումին մէջ: Սուրբ Աւագանէն իր մկրտութեամբ Քրիստոսի Եկեղեցիին անգամագրուած տնտաւը ջահակին ու տարած իչը պորտի ըլլալ նոյն այդ աւագանէն աստցած լոյսին և ոչ թէ զայն զգրուանի տակն թաքցնող անմիւս մը: Մենք կանչուած ենք զոյգ կատարելութեան խօսքէն ու գործէն անդին մեր աւորան կեանքին կենդանի օրինակովը:

Յաջողութեւ համար մեր այդ առաքելութեան մէջ սակայն պէտք է գիմել հոգեւոր կրթանքի: Այսինքն պէտք է որ ունենանք յաճախակիօրէն հոգեւոր խոհումի և ինքնաքննութեան պահեր, տեսնելու համար մեր հոգեպատկերը աւելի յստակ ու ամբողջական: Ինչպէս որ մեր մարմինները կը զօրացնենք մարմնակերթանքով, նոյնպէս ալ պէտք է որ հոգեկրթանքով զօրացնենք մեր հոգիները:

Քրիստոնեան նմանցնել ջանացած են ջանի մը՝ իր չրջապատի խաւարը լուսաւորելու կոչուած, կամ վարդի մը, իր չրջավայրի ապականութիւնը բուրսմանաւետելու սոսմանուած: Երանի՜ անոր, որ ոչ ոք ու բարիք բաշխելով կ'անցնի այս զգիշերանու հովիտէն, անմիջապէս հասնելու համար Սիրոյ Աղբիւրին ու Գերազանց Բարիին:

ԳԵՈՐԳ Ս. ՃԻՆԻՎԻՋԵԱՆ

